

Perfecte moord

Van Helen Fields verscheen eveneens bij Ambo|Anthos *uitgevers*

- 1 *Perfekte resten*
- 2 *Perfekte prooi*
- 3 *Perfekte dood*
- 4 *Perfekte stilte*
- 5 *Perfekte misdaad*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

Perfekte moord

Vertaald door Ernst de Boer
en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5807 4

© 2020 Helen Fields

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Perfect Kill*

Oorspronkelijke uitgever Avon, HarperCollins *Publishers*

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Alison Burford/Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor David

Die me altijd heeft gezegd dat ik het kon en zou doen

Die me opvangt als ik struikel

(letterlijk en figuurlijk)

En die me blijft uitlachen

1

Op hetzelfde moment dat Bart bijkwam uit een door drugs veroorzaakte bewusteloosheid, werd zijn moeder wakker na een goede nachtrust dankzij de slaappillen op kruidenbasis die ze de vorige avond had ingenomen en vroeg ze zich af waarom het zo stil was in huis. Het was geen zondag. 's Zondags had Bart geen college en hoefde hij niet te werken, en dan sliep hij soms uit. Maar niet vaak. Maggie rolde zich op haar zij, wreef in haar slaapogen en tuurde op de kleine reiswekker op haar nachtkastje – negen uur. Ze had zich verslapen. Niet dat ze dringend ergens heen moest, maar 's ochtends – het was vandaag woensdag, realiseerde ze zich – werd ze altijd wakker van het zachte getinkel van serviesgoed, van het geluid van cornflakes die in een schaalte werden gestrooid en het inruimen van de vaatwasser voordat Bart de deur uit ging. Hij was een lieve zoon. Een zoon op wie haar vriendinnen behoorlijk jaloers waren. Daar was ze zich van bewust, al zeurde ze soms een beetje over hem om te laten doorschemeren dat hij heus niet volmaakt was, hoewel ze diep in haar hart wist dat dat wel zo was. Tegen de buurvrouw klaagde ze weleens dat hij de muziek te hard zette en tegen haar wekelijkse leesclubje zei ze dat hij vaak vergat zijn kamer op te ruimen. Maar Bart maakte geen lawaai en was niet slordig. Hij was zelfstandig, attent en behulpzaam. Een uitzondering vergeleken bij andere twintigjarige mannen. (Jóngens, corrigeerde Maggie

zichzelf. Twintig stelde niets voor. Dan had je in ieder geval nog niet genoeg meegemaakt om de wreedheid van de wereld te doorzien.) Maar Bart was snel volwassen geworden toen zijn vader in Afghanistan was omgekomen. Niet bij een gevecht, al zou dat natuurlijk ook verschrikkelijk zijn geweest. De ware doodsoorzaak had meer medelijden dan bewondering in hun omgeving losgemaakt. Haar echtgenoot was in de mess onder het avondeten gestikt toen een maat een steengoeie grap vertelde. Het stuk biefstuk in zijn mond was in zijn luchtpijp geschoten en daar koppig vast blijven zitten, ondanks de vele klappen op zijn rug, gevolgd door een wanhopige poging om de heimlichgreep toe te passen, waardoor hij een paar ribben brak, maar zijn longen van zuurstof verstoken bleven. Hoe moest je zoiets aan een jongen van veertien uitleggen? Dat zijn vader, die al militair was voordat Bart geboren werd, niet door een bom of een kogel het leven had gelaten maar door een mondvul eiwitten?

Misschien was Bart ziek, dacht Maggie. Of misschien had ze hem niet horen weggaan omdat ze te veel slaappillen genomen. Dat was al eerder gebeurd. Afgepeigerd na een lange shift in het callcenter had ze thuis een pil genomen, wat te eten gemaakt en daarna zonder erbij na te denken nog een pil geslikt. Dat kreeg je als je altijd zo moe was. Ondanks het weduwepensioen van het leger en haar salaris zat ze altijd krap bij kas, ook al verdiende Bart op zaterdag wat bij in de bediening.

‘Bart, alles goed, lieverd?’ riep ze, terwijl ze haar tot op de draad versleten roze ochtendjas over haar blote schouders trok. Met kerst had Bart haar een nieuwe cadeau gedaan. Een heel chique. Crèmekleurig, en net zo zacht als die peperdure knuffelbeesten die je om een of andere gekke reden altijd in boekhandels aantrof. Hij hing aan de achterkant van de deur van haar slaapkamer en telkens als ze erlangs liep streek ze er even langs met haar vingers. Maar hij was te mooi om te dragen. Ze zou er alleen maar koffie op morsen of restjes pastasaus van de vorige avond op klieren. De gedachte om vlekken te maken op zo’n luxe en attent cadeau was voor haar

reden genoeg om nog zeker zes maanden in haar afgedragen ochtendjas te blijven rondlopen. Ze nam zich voor om hem tegen kerst te gaan dragen.

Bart had nog niet gereageerd toen ze voor zijn slaapkamerdeur stond en zachtjes aanklopte, ervan doordrongen dat haar jongen recht had op privacy. Er was nog nooit een meisje bij hem blijven slapen. Niet dat Maggie daar bezwaar tegen zou hebben zolang ze discreet waren, maar Barts relaties speelden zich buiten de deur af. Natuurlijk had hij vriendinnetjes. Hij was een knappe jongen, en niet alleen door de roze bril van zijn moeder. Met zijn een meter tachtig was hij lang genoeg om op te vallen maar niet zo lang dat hij mensen op straat stomme opmerkingen ontlokte. Zijn vader was ruim een meter negentig geweest en had een keer bijna een man tegen de grond geslagen die dacht dat het origineel was om te vragen of het daarboven koud was. Maggies man – God hebbe zijn ziel – was een fatsoenlijk mens geweest, maar hij was niet gezegend met een knap uiterlijk. Hij had scherpe trekken en ogen die dichter bij elkaar stonden dan in het gemiddelde gezicht. Zij was precies het tegenovergestelde. Een breed, plat gezicht, ver uit elkaar staande ogen (en brede heupen, die elk jaar breder werden, stelde ze met spijt vast). Misschien hadden hun verschillen Bart het soort symmetrische, regelmatige gezicht geschonken dat niet speciaal opviel, maar waar niets aan mankeerde. Gave huid, rechte tanden, regelmatige gelaatstrekken en een goed stel hersens. Hij zat in zijn laatste jaar business studies, waarmee hij een baan in Londen hoopte te vinden. Er was genoeg werk in Edinburgh, zei Maggie altijd. Of in Glasgow, als hij niet meer thuis wilde wonen. Waar dan ook in Schotland. Maar hij droomde van Londen. Zijn hele leven al. Ook al vond ze dat veel te ver, ze wist dat loslaten nu eenmaal een van de lastigste aspecten van het ouderschap was.

Toen er niet op haar geklop werd gereageerd, deed Maggie langzaam de deur open terwijl ze zacht zijn naam riep en een stap naar binnen deed. De gordijnen waren open en het bed was opgemaakt.

Niet echt verrassend, want de colleges begonnen elke dag om negen uur. Hij was natuurlijk al een uur geleden de deur uit gegaan om ruim op tijd te zijn. Bart was geen student die altijd te laat kwam. Maar hij had haar niet wakker gemaakt. Gewoonlijk stond hij op, douchte, at zijn ontbijt, ruimde daarna de keuken op en bracht haar een kop thee op bed voor hij de deur uit ging. Zijzelf stond wat later op, draaide een wasje, deed boodschappen en zorgde ervoor dat er iets lekkers in de slowcooker stond te pruttelen voor ze aan haar shift begon van twaalf uur 's middags tot acht uur 's avonds. Telemarketing was ondankbaar werk, maar tot nu toe hadden ze de hypotheek nog elke maand kunnen betalen.

Dat hij haar geen kopje thee was komen brengen, zat Maggie niet eens dwars. Dat mocht hij best weleens vergeten. Ze realiseerde zich iedere dag weer dat ze gezegend was, met of zonder die kleine attenties. Maar ze snapte niet waarom zijn telefoon nog op zijn bed aan de oplader lag, waar hij hem had achtergelaten toen hij zich de vorige avond naar het restaurant haastte om een extra dienst te draaien. Een collega had zich ziek gemeld. Ze hadden Bart gevraagd of hij kon invallen en de gedachte dat hij daarmee zijn spaarrekening kon spekken was te verleidelijk om nee te zeggen. Het salaris was niet geweldig maar de fooien wel, en hij lag zo goed bij de klanten dat een avondje werken altijd de moeite waard was. Maar zijn telefoon was bijna leeg en daarom had hij hem voor de volgende dag alvast aan de oplader gelegd. Maggie had het hem zien doen toen ze net binnen kwam lopen met een stapeltje fris gestreken kleren. Die lagen ook nog steeds op bed op hem te wachten.

Ze onderdrukte de stomme moederlijke paniekaanval waardoor de vloer van de slaapkamer opeens als drijfzand aanvoelde. Oké, dus hij had vannacht niet thuis geslapen. Misschien was hij vrienden tegengekomen en iets met hen gaan drinken, of misschien had hij een veel betere uitnodiging gekregen van een leuk meisje. Maar normaal gesproken had hij haar even gebeld, al was het nog zo laat. Om te zeggen dat ze de ketting op de deur moest doen. En dat ze zich

geen zorgen moest maken. Bart dacht aan dat soort dingen. Dat had hij van zijn vader geleerd. Maggie liep voorzichtig de trap af en keek op het antwoordapparaat van de vaste telefoon. Geen bericht. Zelf had ze geen mobiel. Dat zou een zoveelste rekening betekenen, en daar zat ze niet op te wachten. Ze plakte een optimistische glimlach op haar gezicht en stak haar hoofd om de hoek van de zitkamer, klaar om eens hartelijk te lachen voor het geval hij iets te diep in het glaasje had gekeken en op de bank lag te slapen. Maar ze hield niemand voor de gek met die zogenaamde opgewektheid, en zichzelf al helemaal niet. Bart was geen drinker. Hij zou nooit een punt bereiken waarop de bank een prettiger alternatief bood dan zijn eigen bed. Voordat ze zich tot de orde kon roepen begonnen er allerlei ongelukken door haar hoofd te spoken. En een ervan was een ongeluk met een stuk biefstuk. Zo vader zo zoon. Dat zou toch wel de ultieme ironie zijn. Allebei dood door een brok vlees.

‘Ophouden met dat stomme gedoe!’ zei ze tegen zichzelf, terwijl ze naar de keuken drentelde om zelf maar een kop thee te zetten. ‘Je zoon komt straks thuis.’

Maar de waarheid, diep weggestopt in dat verborgen, boosaardige deel van het brein waarvan elke ouder wilde dat het zich koest hield, was dat Maggie voelde dat haar jongen straks niet thuis zou komen. Helemaal niet zelfs. Omdat Bartholomew Campbell op dat moment al driehonderd kilometer ver weg zat.

Het kwam door de stank. Daar was hij wakker van geworden. Een scherpe, zwavelachtige lucht die in zijn neusgaten drong en waarvan hij bijna moest kokhalzen.

‘Mam?’ Zijn eerste gedachte was dat ze ziek was geworden. Dat ze gisteravond een voedselvergiftiging had opgelopen of een virus, en zich schaamde of hem daar niet mee lastig wilde vallen. Alleen kon hij zich niet herinneren dat hij naar huis was gegaan. En nu hij opeens voelde dat zijn lijf overal pijn deed, realiseerde Bart zich ook dat hij niet in zijn bed lag. Dat hij sowieso niet in een bed lag.

Hij ging met een ruk overeind zitten, met een tollend hoofd, en zakte toen weer in elkaar. Om hem heen was het pikdonker. Niet het donker van Schotse nachten als hij ver weg van de stad aan een meertje kampeerde. Zelfs niet het donker van de privéruimten achter in een nachtclub waar hij heel soms met zijn vrienden kwam. Maar diepzwart. Geen ster te zien. Geen enkele lichtvervuiling. Geen streepje licht onder een deur of langs de rand van een rolgordijn.

‘Hallo?’ riep Bart, en hij probeerde nog een keer rechtop te gaan zitten, maar nu langzamer. En toen voelde hij iets aan zijn been trekken.

Hij verstijfde. Iets hield zijn linkerenkel vast. Hij ademde diep in, en nog een keer en nog een keer, in een poging zijn angst te onderdrukken, en verloor toen zijn zelfbeheersing.

‘Laat me los!’ gilde hij, terwijl hij zijn voet naar zich toe rukte en weg probeerde te kruipen. Hij stootte met zijn hoofd tegen een muur, vlak voordat zijn voet opens geen centimeter meer meegaf, waardoor zijn heup uit de kom schoot. De pijnkreet was zo luid dat hij de hele buurt wakker zou hebben gemaakt. Instinctief rolde hij zich op zijn rechterkant waardoor de heup weer in de kom schoot en de pijn wat afnam en hij zich voorover kon buigen om te voelen wat er om zijn voet zat.

Hij durfde zijn hand niet uit te steken. Hij vond het een eng idee om met zijn vingers in de zwarte leegte te tasten, alsof hij elk moment gebeten kon worden. Alsof je je hand in troebel water stak op een plek waar, als er dan beesten toehapten, iedereen zou zeggen: *wat deed die idiote toerist daar ook?* Wat Bart voelde, joeg hem minder en tegelijkertijd nog meer angst aan. Om zijn enkel zat een leren band. Er zat dus geen enge man in het donker naast hem. In ieder geval niet iemand die zijn been vasthield. Het was een stevige, stugge leren band waar een ijzeren ring doorheen was gehaald. Aan het eind van die ring, realiseerde hij zich tot zijn ontzetting, zat een ketting. Die ketting zat op zijn beurt weer ergens anders aan vast, maar

Bart was nog niet zover dat hij dat durfde te onderzoeken. Dus deed hij wat ieder voorzichtig mens zou doen die opeens geketend in een stinkende, pikdonkere ruimte ligt. Hij begon om hulp te roepen.

Zijn geschreeuw klonk hol in de ruimte. Hij riep om hulp. Stopte, luisterde. Riep weer om hulp, harder dit keer. Stopte, luisterde. Bart kon het gestage gedreun onder de vloer meer voelen dan horen, maar het was onmiskenbaar het gedreun van een motor. Hij legde zijn hand plat op de grond. De vloer voelde ruw aan maar niet koud. Geen hout of metaal. Eerder van dat materiaal dat ze tegenwoordig gebruikten om moderne huizen te isoleren. Hij had die grote platen weleens naar binnen zien dragen in nieuwbouwwoningen waarvan er steeds meer in Edinburgh verschenen. Misschien was hij dan in een fabriek, in een ruimte hoog boven de machines. Dat had wel iets logisch. Het zachte getril van machines en het ontbreken van harde geluiden uit de buitenwereld. Hij drukte zich dichter tegen de muur en begon weer te roepen.

‘Hallo! Is daar iemand? Kan iemand me horen? Help. Ik heb hulp nodig.’ Zijn geroep werd steeds luider, zijn stem klonk steeds hoger. Tussen de woorden door bonkte hij eerst op de muur en daarna op de grond, om zijn roep om hulp kracht bij te zetten. Zijn geroep ging over in gekrijs. Bart had zichzelf nog nooit horen krijsen. Het klonk doodeng. Toen begon hij op de muur te hameren en op de vloer te stampen en tegelijkertijd te krijsen. Hij moest lawaai maken, dacht hij. Dan zou iemand hem wel horen. Dan zou er iemand komen.

Maar als dat nou de verkeerde was?

Nee, hield hij zichzelf voor. Nee, dat niet. Als hij dat soort gedachten kreeg, zou hij nooit worden gered. Als hij maar kort de tijd had voordat degene die hem had vastgeketed weer terugkwam, dan moest hij nu zo veel mogelijk lawaai zien te maken. Hij haalde een paar keer adem om rustig te worden. *Denk na.* De ketting om zijn enkel gaf hem enige bewegingsvrijheid. Hij liep zo ver als hij kon al kloppend langs de muur, tastte naar de rand van een deurkozijn of een deurklink, luisterde of er ergens misschien een uitgang

was. Niets. Daarna liep hij de andere kant op langs de muur. Voortdurend kloppend.

Geschrokken van een kletterend geluid bij zijn voeten sprong hij achteruit. Hij struikelde en viel, en kroop snel weg. Door de duisternis klonk alles luider en leek het dichterbij. Hij had er nooit bij stilgestaan hoe dreigend het ontbreken van licht kon zijn. Alles was vreemd. Zijn gevoel voor afstand en richting was helemaal verdwenen. Toen het geluid was weggestorven tastte hij aarzelend met zijn hand over de vloer om te weten wat hij had geraakt. Zijn vingers vonden een emmer die een meter verderop op zijn kant lag. Hij pakte het hengsel en trok de emmer naar zich toe, en voelde langs de randen zonder zijn hand erin te steken. Daarvoor was hij niet dapper of stom genoeg. De stank die eruit kwam was op zich al waarschuwing genoeg. Menselijke ontlasting had een specifieke geur. Die van katten, koeien, honden of varkens kwam er niet eens bij in de buurt. Bart dacht na over wat dat betekende. De rand van de emmer voelde ruw aan, waarschijnlijk van de roest. De buitenkant was droog en er klotste geen vloeistof in. Hij was dus niet onlangs gebruikt. Toch stond het ding hier niet voor niets.

‘Hij is voor mij bedoeld,’ fluisterde hij, gruwend van het rauwe gevoel in zijn keel van al het geschreeuw. Hij wist niet meer hoe lang hij om hulp had geroepen naar mensen die er blijkbaar niet waren. Hij mocht blij zijn als hij tussen nu en een uur nog iets kon uitbrengen.

Hij zette de emmer neer en dacht na. Hij kon twee dingen doen. Hij kon hier blijven zitten en afwachten wat er ging gebeuren. Iemand had hem hiernaartoe gebracht, maar hij had geen idee hoe. Zijn nieuwe vriendin, als je haar tenminste zo mocht noemen in dit prille begin, was hem aan het eind van zijn dienst in het restaurant komen ophalen, en ze hadden op het punt gestaan om nog even naar haar huis te gaan. Daarna kon hij zich niets meer herinneren, maar het kon geen toeval zijn dat hij hier nu vastzat. Zijn ontvoerders zouden terugkomen. Hij kon er ook voor kiezen niet gewoon af te wacht-

ten, maar de situatie te analyseren, de omgeving te verkennen en de stand van zaken te beoordelen. Dat was een uitdrukking die hij zijn vader had horen gebruiken tijdens de spaarzame keren dat die met verlof thuiskwam. Hij verzamelde alle moed die hij mogelijk in zijn DNA had zitten. Om tot de ontdekking te komen dat onverschrokkenheid een mythe was.

Als het erop aankwam, was angst een betere drijfveer. Als hij gewoon zou afwachten, zou de situatie er alleen maar op verslechteren. Hij kon geen enkele reden bedenken waarom iemand hem gevangen zou willen houden. Misschien had een criminele opportunist op zoek naar losgeld hem voor iemand van een rijke familie gehouden. Misschien ging het om een bizarre terroristische actie. Maar het lag meer voor de hand – veel meer – dat hij te maken had met een gestoorde gast die hem wilde verkrachten en daarna uit de weg wilde ruimen. En dat lot zou hij niet gedwee afwachten.

Bart dwong zichzelf op te staan en controleerde zijn zakken. Zijn portemonnee was verdwenen, maar dat verbaasde hem niet. Het enige wat hij nog had was een foto van zijn vader in uniform met zijn zoontje op zijn arm, een foto die hij altijd bij zich droeg. Op de achterkant had zijn vader de onsterfelijke woorden geschreven: *Bart, ik ben misschien niet altijd in de buurt, maar ik kom altijd terug. Liefs, papa xxx.* Hij drukte de foto even tegen zijn borst en borg hem toen weer veilig op in zijn zak. Wat hij verder ook was kwijtgeraakt, de gedachte dat hij dit ook zou kwijtraken was onverdraaglijk. Met gestrekte armen tastte hij de muren af, zodat hij ze alleen met zijn vingertoppen aanraakte, en hij probeerde de ruimte op te meten. Vier muren, rechthoekig, zo'n 3,5 bij 6 meter. Daarna volgde hij de ketting en ontdekte hij dat die met een zwaar hangslot aan een metaal oog in de vloer was bevestigd. Geen deur, voor zover hij kon voelen. Terwijl hij op handen en voeten de vloer afzocht, vond hij nog vijf andere voorwerpen. Een ruwe deken die naar vocht en zweet rook. Die vouwde hij op en hij hield hem dicht tegen zijn borst, zowel voor de warmte als om zichzelf te troosten. In een hoek vond

hij een vrouwenschoen waarvan de afgebroken hak er nog half aan hing. Een grote bak met water dat redelijk vers rook. Een doos met zakken chips, koekjes en zo te ruiken chocola. Allemaal ongezonde rommel, geen verse spullen, maar genoeg om hem een aantal dagen in leven te houden. Het besef dat het blijkbaar de bedoeling was dat hij bleef leven, drukte zijn acute paniek enigszins de kop in. Deze cel was een halte op zijn reis, niet zijn eindbestemming. Hij had nog tijd om de balans op te maken van de situatie en zich voor te bereiden op de dingen die komen gingen. Uiteindelijk ging hij rechtop staan en botste hij tegen een voorwerp dat aan een ketting aan de muur bungelde en knarsend heen en weer bewoog toen hij het aanraakte. Hij stak zijn hand uit en herkende een zeshoekige vorm en de koele aanraking van glas aan de zijkanten, en toen voelde hij een metalen knop. Hij draaide eraan.

Een zwakke lichtbundel, nauwelijks genoeg om een cirkel met een straal van een meter te verlichten, scheen in de ruimte. Bart slaakte een kreetje. Ongelooflijk dat zo iets simpels plotseling meer waard was dan al het geld van de wereld als je maar bang genoeg was. De lamp verspreidde een vlekkelig licht. De bovenkant van de lantaarn had een ziekelijk gele kleur, in het midden ging het geel over in roze en aan de onderkant in bruin. Bart kwam dichterbij en liet zijn ogen wennen aan het licht. De glazen panelen van de lantaarn waren niet gekleurd, realiseerde hij zich, en er zat ook geen gloeilamp in met een speciaal effect.

De buitenkant van het glas was met rood bespat. Aarzelend stak hij zijn hand ernaar uit, omdat hij het wilde weten en tegelijk ook niet wilde weten. Op de glazen panelen van de lantaarn zaten vage bloedsporen die onderaan de lamp waren samengeklonterd. Verschillende laagjes. Subtiel gevarieerde tinten. Een mengeling van oud bloed met barsten, als craquelé op een antieke vaas, en daaroverheen recenter gestold bloed. Een klodder ervan bleef aan zijn vinger plakken. Gestold, maar nog niet volledig opgedroogd.

Bart liet zich in de lichtbundel op de vloer zakken, als een acteur

die midden op het podium in de spotlights staat, zonder publiek om getuige te zijn van de schitterende tragedie die zich daar ontvouwde. Toen trok hij de deken om zich heen en vroeg hij zich af hoelang het lamplicht en hijzelf het zouden uithouden.

2

Elenuta rende.

Ze rende drie trappen af, op weg naar de deur die uitkwam op straat, in de hoop dat de andere deuren waar ze langs moest, dicht zouden blijven. Die andere flats leverden voor haar net zoveel gevaar op als de flat waaruit ze zojuist was ontsnapt. Slechts gekleed in een gescheurd haltertopje en een lycra minirokje, zonder ondergoed, op blote voeten, rende ze naar beneden en sprong ze van de onderste drie treden af, biddend dat ze haar enkels niet zou verzwikken. Ze maakte alleen een kans als ze zo hard mogelijk doorrende. Ze keek omhoog in het trappenhuis om de situatie in te schatten. Er kwam niemand achter haar aan. Nog niet. Maar binnen een minuut zouden ze ontdekken dat ze weg was.

Ze dwong zichzelf niet naar buiten te stormen en de deur dicht te laten slaan, maar glipte zachtjes de nacht in. Dumbryden Gardens was nog steeds onbekend terrein voor haar, ook al woonde ze hier al een maand. Dat was ook niet zo vreemd, omdat ze nooit naar buiten mocht. En met die planken aan de binnenkant van de ramen had ze niet de kans gehad de omgeving te verkennen. Ze vroeg zich af waarom de politie geen argwaan koesterde. Geblindeerde ramen wezen meestal op criminele activiteiten. Maar een van de vrouwen die al het langst in de flats werd vastgehouden, had het haar uitgelegd.

‘Ziet er aan de buitenkant volkomen onschuldig uit. Bloemetjes-

gordijnen, kindergordijnen met prinsesjes, hartjes en flauwekulregenbogen. Ze zetten de planken achter de dichte gordijnen vast.’ Een week later was de vrouw voorgoed verdwenen. Geen van de andere meiden wist er het fijne van. Er waren gissingen en angstige vermoedens, maar niets concreets, op één flintertje informatie na, dat Elenuta had gebracht waar ze nu was. Misschien was een klant te ver gegaan en had hij haar vermoord. Dat was de meest gehoorde verklaring. Het kon ook zijn dat ze een ziekte had opgelopen waardoor ze als handelswaar nutteloos was geworden. Finlay deed z’n best om zijn meiden schoon te houden, niet in hun eigen belang, maar om ervoor te zorgen dat zijn klanten terugkwamen, en dat zou niet gebeuren als hun eikel eruitzag als een pussende aardbei. Of misschien was ze ontsnapt, had een van de andere vrouwen gefluisterd. Er ging een gerucht over een sleutel die ze in de zoom van een van haar rokjes had genaaid. Daarom had Elenuta gevraagd of zij alle ongebruikte kleren mocht hebben, met als argument dat die van haar niet meer toonbaar waren, en daar was niets aan gelogen. Finlay had er eerst moeilijk over gedaan. Maar als een van de laatste aanwinsten van wat Finlay lachend zijn ‘team’ noemde, was Elenuta erg in trek bij de klanten en bracht ze meer geld op dan alle anderen. Dus op een dag ploften de kleren na de toegestane douchetijd voor haar voeten op de grond. De sleutel zat inderdaad verstopt in de opengewerkte zoom van een short. Vervolgens moest ze een moment afwachten waarop de deur van de flat niet werd bewaakt. Die kans deed zich bizar genoeg voor toen er plotseling een man binnen was gekomen met een in krantenpapier verpakt pakket dat naar warme chocola rook. ‘Hier, vetkleppen! Gefrituurde Marsrepen.’

Zonder zich te bedenken had Elenuta de sleutel gepakt en haar kans gegrepen. Nu had ze geen plan. Ze kon alleen haar intuïtie volgen. Ze ging linksaf en rende een steeg in tussen het blok waar ze net uit kwam en een flat die daar loodrecht op stond. Eerst maar een eind weg zien te komen, en dan bedenken wat je gaat doen, dacht ze. Er brandden maar een paar straatlantaarns. Soms hoorde

ze overdag jongens met stenen gooien, en zo nu en dan gejuich als ze er eentje hadden geraakt. De duisternis bood beschutting, maar werkte ook in haar nadeel. Haar achtervolgers kenden de buurt als hun broekzak. Aan een kant stonden rijtjeshuizen, aan de andere kant een flatgebouw. Maar ze zag geen doorgaande weg, waar ze eigenlijk op had gehoopt. Een auto aanhouden was de snelste manier om weg te komen, en het risico te worden verkracht stelde eigenlijk niet zoveel voor. Niet nadat ze alleen vandaag al twaalf verschillende mannen in haar kamer had moeten ontvangen. Afhankelijk van je gedrag werd je beloond of gestraft. Als je te eten wilde krijgen deed je zonder te klagen wat je werd gezegd. Als je niet bont en blauw geslagen wilde worden deed je wat je werd gezegd. Als je niet tegen je zin een shot heroïne wilde, deed je zonder tranen en gejammer wat de klanten je vroegen. Tenzij ze je graag wilden zien huilen. En die waren er genoeg.

Ze wist niet precies hoe laat het was, maar het moest na twee uur 's nachts zijn, want dan begon de stroom klanten meestal op te drogen. Achter een paar ramen scheen nog licht. Elenuta bleef even staan om op adem te komen – de afgelopen weken had ze amper meer dan een paar stappen achter elkaar gezet – en woog haar mogelijkheden af. Ze kon zich midden in de woonwijk de longen uit het lijf schreeuwen om aandacht te trekken en haar achtervolgers af te schrikken of van deur naar deur rennen in de hoop dat een barmhartig iemand zou opendoen, haar verhaal meteen zou geloven en haar zou beschermen tot de politie er was.

Een dichtslaande deur, gevloek en een schreeuw achter haar zorgden ervoor dat ze de knoop snel doorhakte. Ze moest tijd zien te winnen. Als ze haar zagen, hadden ze haar binnen een paar seconden te pakken. De voordeuren vormden een te groot risico. Gebukt liep ze naar de achterkant van de huizen en ze besloot niet aan het gevaar van honden in de achtertuinen te denken. Haar keel was dichtgeknepen, ze was geslagen, gedrogeerd en mishandeld op meer manieren dan ze voor mogelijk had gehouden sinds ze in